

Biskop Atle Sommerfeldt:

VISITASFOREDRAG GLEMMEN OG GAMLE GLEMMEN 18. NOVEMBER 2012

HELLIGSTEDER I LOKALSAMFUNNET

Etter en uke på visitas i Glemmen og Gamle Glemmen menigheter har jeg fått erfare det rike og spennende mangfoldet som preger dette lokalsamfunnet. Her er alt fra bykjerne, etablerte villaområder, solide arbeiderstrøk og drabantbyer, til bygder og jordbruksområder.

Glemmen menighet har sin soknekirke i sentrum, der bykjernen former livsvirkeligheten til menneskene som bor der. Nordover og vestover i soknet er det boligområder og landbruksområder, som skaper en annen type livsvirkelighet.

Gamle Glemmen sokn er mer enhetlig. Området er preget av de gamle arbeiderstrøkene som ble etablert i forbindelse med industrialiseringen av Fredrikstad-samfunnet, med sagbruk, teglverk, og etter hvert mekanisk og kjemisk industri. Denne arven er fortsatt tydelig i lokalsamfunnet. Både Glemmen og Gamle Glemmen har sterke innslag av tjenesteytende institusjoner for mennesker med nedsatte funksjonsevner og betydelig handels-, nærings- og industrivirksomhet. Under sist visitas i 2001 understreket biskop Kvarme i sitt visitasforedrag at lokalsamfunnet i Glemmen og Gamle Glemmen «rett og slett [er] mangfoldig». Det er like sant i dag!

Kirkene har hatt en sentral posisjon i lokalsamfunnene i tusen år. Gamle Glemmen kirke ligger sentralt og godt synlige plassert, solid fundert på det glattskurte svaberget som har fått navnet Kirkeberget. Folk har sett dette som et hellig fjell i nesten 3000 år før kirken ble bygget og kristianiserte folks vandring opp til lokalsamfunnenes hellige fjell. Siden slutten på 1100-tallet i Gamle Glemmen, og siden 1853 i Glemmen, har kirkene og kirkegårdene vært det sentrale stedet der folk har erfart et fortettet møtepunkt mellom naturens vann som kilde til liv i dåpshandlingen, og som det sted der vi igjen blir til jord mens vi venter på oppstandelsens dag.

I den kristne kirke er bygningene på de hellige fjell ikke bare et alter, men et hus der mennesker inviteres inn til et møte med Den hellige. Derfor er husenes egnethet som samlingsted så viktig for oss. De store ombygningene i Glemmen kirke siden siste visitas har gjort dette rommet enda bedre egnet som et samlingsted for mennesker som uttrykker sin tilhørighet til Den hellige og det hellige.

Med to så vakre kirkebygg og med det rike livet som utfolder seg i dem, er det viktig å se på husene og samlingene der som rasteplasser på dåpslivets pilgrimsferd fram til oppstandelsens morgen. Denne pilgrimsvandringen utfolder seg i all hovedsak utenfor kirkerommene, i familie, nærmiljø, på arbeidsplassen og i frivillig organisasjonsliv. Det er her kirkens dømte medlemmer lever og forsøker å virkeliggjøre dåpens livstolkning i hverdagen. På denne vandringen trenger vi steder der vi kan bringe erfaringene fra livet inn i et rom der vi i kunst, arkitektur, gjenstander og musikk, ord og stillhet fornemmer Den helliges nærvær i mitt liv og vårt liv. Vi trenger arenaer der vi i fellesskap kan dele våre erfaringer og gis muligheter til gjensidig trøst og oppmuntring. Det rike og varierte gudstjenestelivet i de to kirkene gir folk en slik rasteplass.

Jesus tok med seg tre av disiplene opp på Taborfjellet. Der fikk de oppleve at Herrens herlighet ble åpenbart for dem. Det var et så godt sted å være at disiplene ville bygge hytter og bli værende på fjellet sammen med Jesus. Men det hellige fjellet med det hellige møtet var ikke sted å bo, men et sted for hvile og påfyll av ressurser. «Reis dere, vær ikke redde», sa Jesus og tok dem med seg ned igjen til landsbyene, der menneskene bodde. Det er dit Jesus ble sendt og det er dit han utrunder og sender disiplene for å leve. Den første de møtte var en mann som kom og ba Jesus og disiplene om å hjelpe sønnen hans, som var syk.

MENNESKENE I LOKALSAMFUNNET

Befolkningen i disse to sognene er meget sammensatt og mangfoldig. Og den gjennomgår betydelige endringer med inntil 20 % som tilhører familier med identitet knyttet til et land utenfor Europa og Nord-Amerika. I demokratiske valg har kirkens medlemmer – som utgjør 75 % av befolkningen – sammen med den øvrige befolkningen, valgt en ledelse for byen som er satt til å sikre alle borgerne grunnleggende rettigheter og tjenester slik at visjonen om å utvikle Fredrikstad til et bærekraftig samfunn kan realiseres. Dette skjer gjennom analyser, strategier og planlegging.

En viktig del av dette arbeidet er ansvaret for gode kår for befolkningens religiøse liv. Det er gledelig å se at kommunen siden forrige visitas har gjort et stort arbeid med vedlikehold og utvikling av kirkebyggene og gravlundene, og at biskopen derfor ikke trenger påkalle en kongelig befaling om bedre vedlikehold slik min forgjenger på 1700-tallet fant det nødvendig overfor daværende kirkeeier Jens Werenskiold på Borregård. Den forpliktelse kommunen har for å legge til rette for kirkens forvaltning av en verdig og inkluderende gravferdstjeneste for alle har de også løst på en god måte, og erkjenner de investeringsbehov som her er nødvendig i de nærmeste årene.

Kommunens politiske og administrative ledelse har, sett fra kirkens side, en særlig forpliktelse til å sørge for at fellesskapet «lar de vergeløse i folket få sin rett, berger de fattige og den stakkar som ingen hjelper», for å sitere den gammeltestamentlige Salme 72. Det er derfor viktig at dere har gjennomført en grundig levekårsundersøkelse i Fredrikstad og slik dokumentert at befolkningen i disse to sognene har betydelige utfordringer i hverdagslivet sitt. Et hovedtrekk er at sentrumsnære soner langs elveløpene har større utfordringer enn i byen for øvrig. Dette kommer særlig til uttrykk når det gjelder arbeidsløshet, levealder, drop-out fra videregående skole, uføre og konsentrasjon av familier med innvandrerbakgrunn - som ofte ekskluderes fra arbeidslivet. Det er interessant å se at mange av de samme levekårsutfordringer som finnes i Gamle Glemmen ser vi igjen i Rolvsøy, og at de utfordringene som finnes i sentrumsnærheten Glemmen til en viss grad overlapper med utfordringene som finnes i Domkirken sokn. Samtidig er det også soner i disse sognene som ligger helt i toppsjiktet når det gjelder levekår. De sosiale avstandene mellom folk i sognene er derfor betydelig, en virkelighet som i følge rapporten henger sammen med nedarvede sosiale og næringsmessige strukturer i kommunen. Dette er en virkelighet som er helt sentral også for kirkens strategiutvikling.

Sognene har også mange bofellesskap for mennesker med særlige behov, asylmottak på Veum og to sykehjem. Kirkens medlemmer gjenspeiler hele dette mangfoldige og svært sammensatte fellesskapet. Vår oppgave som ledere av kirken - enten vi er biskop, domprost, menighetsrådsmedlemmer, kirkeverge eller ansatte - er å utvikle fellesskap som inkluderer mangfoldet, handler for rettferdighet, skaper økologisk bærekraftige livsformer i familiene og i

næringsvirksomheter, støtter alle som engasjerer seg for å skape gode levekår og møteplasser, og styrker vår vilje og kapasitet til å støtte hverandre når livet blir krevende.

KIRKENS ANSVAR I LOKALSAMFUNNET

For å håndtere dette oppdraget må vi utvikle det som kalles liturgien etter liturgien, det er kirkens tjeneste utenfor kirkerommet og midt i menneskenes hverdag. Gudstjenesten og kirkerommet skal være et inkluderende fellesskap for alle Guds døpte uavhengig av alder, levekår, etnisitet, sosial status, kjønn, seksuell legning eller funksjonsevne. Det er helt nødvendig hele tiden å forsikre oss om at menneskene i lokalmiljøet får tilgang til dette fellesskapet og at vi med jevne mellomrom også feirer gudstjeneste i folks hverdag, som for eksempel på sykehjemmene. Det er gledelig å se at trosopplæringsplanene er tydelige på dette punktet og at særlig besøk på sykehjemmene er prioritert.

Utviklingen av egnede fellesskapsarenaer utenfor gudstjenesterommet og i tillegg til gudstjenestefeiringen, er også nødvendig for å utvikle fellesskap. I et lokalsamfunn som gjennomgår så store endringer og har betydelige utfordringer knyttet til befolkningens levekår, er derfor arenaene dere har ved kirketunet i Gamle Glemmen, tilstøtende lokaler i selve kirken her i Glemmen, de to bedehusene Bethel og Lisleby og senteret på Lyngmo, viktige. Det har også vært spennende å høre om visjonene for ytterligere lokaler ved Gamle Glemmen og i Ambjørnrød-området for å etablere flere slike åpne arenaer for møtepunkter. Her kan de 75% av befolkningen som er døpte møtes sammen med de andre i lokalmiljøet og forsterke et felles «vi». Tilbudene til barna på bestemte klassetrinn under skolens planleggingsdager, er et utmerket eksempel på bruken av slike arenaer for alle. Det er flott med slike «rom på halvveien», mellom hverdagen og gudstjenesten og gudstjenesten og hverdagen, på vandringen opp til og ned fra det hellige fjell.

I tiden fremover er det gode grunner å vurdere om noen av tiltakene kan flyttes helt ut der menneskene bor. Et forslag som ble fremsatt fra Glemmen sykehjem var at formiddagstreffene i Kirkestuen i Gamle Glemmen kan flyttes til sykehjemmene. Dette vil skape nye møtepunkter innenfor en etablert infrastruktur, med muligheter for økte kontaktflater mellom deltagerne også utenom selve treffet. En tilsvarende utfordring ble reist av lederen ved Norsk Folkehjelps asylmottak på Veum. Han inviterte kirken inn som en aktiv aktør for å gjøre beboernes livssituasjon mindre krevende, noe som ikke minst gjelder barna. Å begynne med å sikre de som tilhører en kristen kirke mulighet til å delta i gudstjenestelivet, er mer enn naturlig. En særlig oppfordring er det å være med å organisere botilbud for flyktninger i kommunen. Det er en skam at mangelen på boliger gjør at anerkjente flyktninger blir sittende månedvis i mottakene. Både skoler og barnehager har også invitert til økt tilstedeværelse fra kirkens ansatte i deres ordinære lokaler og virksomhet.

Kirkens ledelse har et særlig ansvar for at kirkens omsorg omfatter støtte, myndiggjøring og solidaritet med mennesker som er særlig utsatt for marginalisering, sliter med begrensninger i livsutfoldelse og som har dårlige levekår. Dette må alltid være det særlige fokuset for diakonien, kirkens omsorgsarbeid. Det er flott at en har prioritert å være grønn menighet, mobiliserer konfirmantene og deres foreldre i Kirkens Nødhjelps fasteaksjon, har vennskapsmenigheter i Romania og misjonsprosjekter i Nepal. Ambisjonen om å ha de fleste ofringene i gudstjenestene til tiltak utenfor egne prosjekter og drift, er svært meningsfull. Jeg vil også særlig fremheve at Glemmen har gitt assyrerne møteplass på lørdager og at Lisleby bedehus er blitt et møtepunkt. På den store

jubileumsfesten jeg deltok i på Lisleby bedehus fikk vi levende uttrykt at en slik tjeneste for mennesker som kommer fra forfølgelse og undertrykkelse, gjør fellesskapet vårt rikere og mer dynamisk.

Det som gjøres viser at det er et stort potensiale for å utvikle kirkens deltagelse når det gjelder å skape et godt lokalmiljø der de oversette og de som har særlige utfordringer blir inkludert. Med grunnlag i de analyser og planer kommunen har utviklet, kan det se ut som om utvikling innenfor familiemotivering for å hindre drop-outs fra videregående, arbeid inn mot sykehjem, hjemmetjenester og bofellesskap, og møteplasser på tvers av religion og kultur kan være naturlige satsningsområder. Fellesrådets nylig vedtatte diakoniplan er en god ramme for dette utviklingsarbeidet. Jeg er enig med menighetsrådene at for å få til en slik samhandling opp mot kommunens tiltak og planer, er det nødvendig med økt personale, først og fremst diakon(er).

Det er vel verdt å overveie om disse utfordringene bør ha en bredere forankring enn de to sognene. Derfor vil jeg oppfordre menighetsrådene, fellesråd, kirkeverge og domprosten om å se nærmere på hvordan soknene i kommunen kan øke samarbeidet for å håndtere utfordringene. De gode erfaringene med å organisere prestetjenesten i et større samarbeidsområde som også omfatter Domkirken og Rolvsøy menigheter, bør stimulere til videre utvikling av samarbeidet på andre områder. I dette utviklingsarbeidet er det viktig å involvere de spesialiserte, kirkelige organisasjonene som Kirkens Bymisjon, Blå Kors, Åpent hus og andre humanitære organisasjoner og interesseorganisasjoner.

Kirken har en grunnleggende tro på alle menneskers likeverd og ansvar for hverandre. Vi er derfor en helt sentral aktør i mobiliseringen av menneskelige ressurser til omsorg og støtte for andre. Det er svært gledelig at kommunen nå er i ferd med å utvikle en Frivillighetsmelding og inviterer til en åpen og involverende prosess. Bedring av levekår, utvikling av bærekraft og inkluderende fellesskap krever at kommunen legger til rette, at næringslivet mobiliseres og at befolkningen involveres og utfordres. For oss blir det helt sentralt å delta i denne prosessen og se hvordan vi kan bidra med våre ressurser, arenaer og kompetanse. Den imponerende frivillighet som allerede utfolder seg i kirken, er et godt grunnlag for læring av hvor den moderne frivilligheten vil bevege seg i møte med tidsklemmen og de mange dugnadsforpliktelsene knyttet til familie og nabolag. Dette er et faglig arbeid vi ser er nødvendig å gjøre i hele bispedømmet, og jeg inviterer menighetsrådene til å delta i vår utviklingsprosess.

Kommunen har en forpliktelse til å legge til rette for at alle borgere får mulighet til å utøve og praktisere sin tro eller livssyn i frihet. For mennesker med nedsatt funksjonsevne og for mennesker som mottar omsorgstjenester, har kommunen derfor et aktivt ansvar i å legge til rette for at alle får en likeverdig mulighet til religionsutøvelse. Det innebærer blant annet at helse- og omsorgstjenesten i kommunen må ha gode rutiner for å kartlegge tjenestemottakernes religiøse behov og avsette økonomiske og personalmessige ressurser som gjør det mulig å delta, enten man bor i institusjon, bofellesskap eller hjemme. For å få dette til vil kirken være kommunens naturlige samarbeidspartner, Dette er åpenbart i forhold til det flertallet som er medlem av kirken, men kirken bør også legge til rette for andre trossamfunns ønsker og behov.

Dette er en utfordring som ikke bare gjelder Glemmen og Gamle Glemmen, men hele bispedømmet. Vi er i ferd med å utvikle og definere prosjekter slik at samhandlingen mellom kirken og helse- og omsorgssektoren tilpasses denne nye virkeligheten på dette punktet. Det utmerkede samarbeidet som allerede utfoldes her i Glemmen og Gamle Glemmen, gjør at jeg håper dere blir med i et slikt utviklingsprogram.

Under visitasen har det vært påpekt hvor viktig det er å utvikle en profesjonell kommunikasjonsplattform for menighetsrådenes og prestenes virksomhet. En slik plattform må både inkludere sosiale og trykte medier, som menighetsblad og lokalavis. Kvaliteten på menighetsbladene er meget god, de skaper tilhørighet og markerer kirkens tilstedeværelse hos befolkningen. Samtidig er det behov for videreutvikling, og det må vurderes om det er mest hensiktsmessig å skape et fora på bynivå for ytterligere å sikre kirkens tilstedeværelse i det offentlige rom.

KIRKENS ANSVAR FOR BARN OG UNGES OPPVEKSTVILKÅR

Som samfunnet ellers er kirken i en brytningstid. Nedarvede livsmønstre, verdier og erfaringer må overleveres og nytolkes slik at de gir livshjelp også for kommende generasjoner. Staten har anerkjent kirken og andre tros- og livssynsamfunns helt sentrale rolle i denne prosessen og finansieres derfor disse aktørenes egen trosopplæring. 70-75% av barn og unge i Norge er medlemmer i Den norske kirke. Vi er derfor en sentral aktør som de siste årene har organisert et omfattende trosopplæringsarbeid. Glemmen og Gamle Glemmen er sammen med de andre menighetene i domprostiet først i Borg bispedømmes utviklingsarbeid på dette feltet.

Det har for meg vært inspirerende å se det mangfoldige **trosopplæringsarbeidet** som drives i Glemmen og Gamle Glemmen menigheter. Det legges et betydelig arbeid i å nå trosopplæringens mål om å gi alle døpte mellom 0 og 18 år tilbud om opplæring. Konfirmantundervisningen i begge menighetene står meget sterkt og oppslutningen viser at ungdom i denne undervisningen blir gitt troverdig livstolkning og livshjelp. Gjennom mange år har den utstrakte korvirksomheten som drives i Glemmen menighet vært et svært viktig trosopplæringstiltak, som har gitt flere generasjoner en nærhet til kirkens tro, symbolikk og musikalske uttrykksformer. I Gamle Glemmen har det vært drevet et kontinuerlig barnearbeid på Lisleby bedehus, med ukentlig søndagsskole og barnegospelkor. Etter at menighetene i domprostiet kom med i trosopplæringsreformen i 2008, har det vært prøvd ut en rekke nye tiltak. På tirsdag fikk jeg være med på «En 1.klasses dag» i Gamle Glemmen, et tiltak der menigheten tilbyr et heldagsopplegg for barn når SFO og skolen har planleggingsdag. Dette er et tiltak som også kommunens ledelse har lagt merke til og anerkjenner. Jeg har også lagt merke til hvor godt kirkemusikerne deltar i de ulike trosopplæringstiltakene. På torsdagskveld fikk jeg være med å feire Aineo-gudstjeneste i Glemmen kirke, der medliturgene kom fra ledertreningsopplegget i Glemmen og forsangerne fra ungdomskoret. Det sies av og til at de unge er kirkens fremtid. Det er ikke riktig. De unge er kirke nå!

Det er svært verdifullt at ansatte og frivillige oppsøker alle hjem der det bor døpte barn mellom ett og fire år, og inviterer dem på skattekistesamling. Selv om det hittil er få som kommer på samlingene, vil jeg understreke at det å drive den slags oppsøkende virksomhet i seg selv har stor verdi. Det åpner for samtaler og gir mennesker en opplevelse av å være sett og inkludert. Innen trosopplæringen er det spesielt viktig å huske på at de gode tradisjonene må skapes og etableres

over tid, slik utdelingen av 4-årsboken er et godt eksempel på. Å etablere kirkens trosopplæring er en tålmodighetsprøve!

Det er mange tiltak i trosopplæringen. Og hvis vi holder korvirksomheten og konfirmasjonstiden utenfor, virker det som det kan gjøres et mer målrettet arbeid for å mobilisere foreldre og besteforeldre som støttespillere. Mer bevisst involvering av kirkegårdene og gravlundene i trosopplæringen er også ønskelig, gjerne i samarbeid med gravlundsbetjeningen.

Barnehager og skole er de primære steder som former barn og unges livstolkning, verdier og fremtid. Etter at forholdet mellom kirke og skole i noen år har vært mest fokusert på hva et samarbeid ikke kan inneholde, har regjeringen tydeliggjort noen overordnede prinsipper som gjør samarbeidet naturlig og forutsigbart. Jeg har hatt samtaler både med barnehager og skoleledelse. Disse samtalen bekrefter det mer generelle inntrykket jeg har av at tiden nå er inne til å forsterke samarbeidet innenfor de rammer som foreligger.

Jeg vil særlig peke på gudstjenester i forbindelse med høytidene med robust fritak og alternative tilbud for dem som ikke ønsker å delta, faglige bidrag innenfor kristendomsdelen av RLE-planen, samarbeid om sorgarbeid med veiledning av lærere, og felles tenking om hvordan vi skal formidle verdier som sikrer forståelsen av menneskeverd og fellesskap i en global storby i årtiene fremover. Det er en særlig utfordring er det for oss som lokalsamfunnets største kompetansemiljø på religion, å legge til rette for samtaler på tvers av livssyn om sentrale tema i skjæringspunktet mellom religion, kultur og oppvekstmiljø. Dette kan gjerne være i form av årlige temadager der vårt store tilfang av kompetanse og erfaring regionalt og nasjonalt er en viktig ressurs.

Min anbefaling vil være at initiativet som ble foreslått fra skolelederne om sammen å utvikle en rammeplan for Fredrikstad for samarbeidet mellom kirke og skole, initieres fra domprost og kirkeverge med sikte på et vedtak i bystyret. På samme måte som vedtaket i bystyret i 2011 skapte tydelighet vedrørende gudstjenestedeltagelse, vil en slik overordnet rammeplan skape forutsigbarhet og tydelighet på de andre feltene i samarbeidet.

GUDSTJENESTELIVET

Kirkens gudstjenesteliv og kirkelige handlinger er hjerteslaget i kirken. Her skapes det et «forklarelsens øyeblikk» langs mange dimensjoner og på ulikt vis, avhengig av hvor vi er i vår pilgrimsferd. De siste årene har alle menigheter i Den norske kirke vært involvert i en omfattende utvikling av kirkens gudstjenester. Gudstjenesteutvalgene, stab og menighetsråd har arbeidet grundig med å utvikle lokale grunnordningene for gudstjenesten som menighetsrådene har drøftet og vedtatt og sendt inn til godkjenning hos biskopen. Jeg er glad for å fortelle dere at de lokale grunnordningene for Glemmen og Gamle Glemmen menigheter nå er godkjent av Borg biskop for to år.

Det feires normalt gudstjenester hver søndag i både Glemmen og Gamle Glemmen kirke. Det kan vurderes om en skal vurdere en noe bedre samordning mellom gudstjenestene i sommertiden, gjerne med ulike tidspunkter.

Den kristne gudstjeneste har alltid inkludert musikk. Musikk er ikke bare en forsterkning av tekster og ord, men har en egen og selvstendig rolle som uttrykk for menneskets eksistensielle livssituasjon, forkynnelse av Guds handlinger og uttrykk for vår lovprising av den treenige Guds storhet.

Den helt eksepsjonelt rike korvirksomheten her i Glemmen kirke gjør derfor denne rasteplassen på det hellige fjell til en helt spesiell opplevelse i musikalsk kvalitet og involvering av mange mennesker i alle aldre. Men musikken i gudstjenesten i Gamle Glemmen viser at også gudstjenestefeiring med begrensede kor og forsangerressurser, beriker gudstjenesten. Det ville vært fint om barnegospelkoret på Lisleby bedehus også vurderte gudstjenestene som en musikalsk arena for koret. Nøkkelen til dette musikalske kvalitetsarbeidet ligger i den sterke kirkelige bevissthet hos kantorer og korledere.

LEDELSE OG ANSATTE

Det har vært stimulerende å delta i samtaler med menighetsrådene, både hver for seg og sammen. Kirken er velsignet med meget kompetente menighetsråd, ulike i sin sammensetning av kompetanse, men med klare og gode visjoner for kirkelivets utvikling. Menighetsrådene i Den norske kirke er på vei til å utvikle seg mer som styrer for en virksomhet med konsentrasjon om overordnede visjoner, strategier og planer, mens fellerådene har ansvaret for personal, økonomi og virksomhet på kommunenivå og domprosten er arbeidsleder av presteskaper med enkelte arbeidsgiverfunksjoner tillagt. Mitt inntrykk er at den daglige ledelse av menighetsråd og en meget kompetent og dedikert stab fungerer svært tilfredsstillende, slik at begrensede ressurser utnyttes godt. Den store utfordringen er å prioritere mellom mulighetene og invitasjonene, knytte utviklingsarbeidet til prosesser i byen som helhet og finne måter hvor utviklingstema fra kirken regionalt og nasjonalt blir sett på som en ressurs og ikke en belastning. Men det er min klare oppfatning at det er rom for økte personalressurser, først og fremst knyttet til lokalsamfunnsmobilisering og diakoni.

UTSENDELSE

Kirken i Glemmen og Gamle Glemmen har vært et sted og et fellesskap der mennesker har funnet tro, håp og retning for sine liv i generasjoner. Sammen skal vi fortsette å løfte hverandre, utfordre hverandre og bære hverandres byrder. I fellesskap, og med Guds veiledning, skal vi forme kirken i det mangfoldige lokalsamfunnet i Glemmen og Gamle Glemmen. Dere er rikt utrustet til å håndtere den overflod av muligheter som ligger foran dere. Måtte Gud gi dere frimodighet, krefter og lyst!

Fredrikstad 18.november 2012

*Atle Sommerfeldt
Borg biskop*